

πινόμενον ἀπὸ τοὺς μὴ συνειθίσαντας αὐτὸ, ἐξαλείφει τὴν ὄρεξιν, ἐνῶ ἐξ ἐναντίας ἐρεθίζει τὴν τῶν πινόντων συνήθειαν ἐξ αὐτοῦ. Ὁ λόρδος Βάϊρων, ὅστις ἐφοβείτο μὴ παχυνθῇ ὑπὲρ τὸ δέον, ἔμενε πολλὰς κατὰ συνέθειαν ἡμέρας νηστis, καὶ κατέπαυε τὴν πείναν τοῦ καταπίνων λεπτὸν ἄζυμον, (ὅστις) βεβρεγμένον ἐντὸς οἰνοπνεύματος.

Ἡ ὄρεξις, ἥτις εἶναι ὁ πρῶτος βαθμὸς τῆς πείνης, δὲν γίνεται ἐπαισθητὴ εἰμὴ ὅταν τὰ μέρη τῆς βρώσεως διαχωρισθέντα διανεμηθῶσιν εἰς τὰ διάφορα μέρη διὰ μέσου τῶν ὁποίων τρέφεται τὸ σῶμα· τὸ αἶσθημα ἄρα τοῦτο δὲν πρέπει ν' ἀποδοθῇ εἰς μόνην τὴν κατάστασιν τοῦ στομάχου. Καὶ τῶντι, πιθανόν ὁ χυλὸς νὰ ἐξῇλθε πρὸ πολλοῦ ἀπὸ τὸ ὄργανον τοῦτο· ἐὰν ὁμοῦς συνέβη εἴτε βραδύτης εἴτε ἄλλο τι πρόσκομμα κατὰ τὰς τροποποιήσεις τοῦ ἥ ὄρεξις δὲν ἐπανερχεται, διότι ἡ νευρική ἐνέργεια, ἐργαζομένη ἀλλαχοῦ, δὲν συγκεντρύεται πρὸς τὸν στόμαχον. Ἐξ ἐναντίας, ἐπὶ τινων νόσων ἡ ὄρεξις δὲν παύει ποτέ, καὶ ὑπαρχούσης τῆς βρώσεως ἐντὸς τοῦ στομάχου, διότι ἡ τροφή δὲν διεχωρίσθη εἰσέτι.

Δὲν ἐξεθέσαμεν ἐπὶ ματαίᾳ τὴν θεωρίαν αὐτήν, ἀλλὰ διὰ νὰ λύσωμεν ἐν γνώσει τὰς δύο ἀωτέρω προτάσεις. Εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνωσι συγχρόνως αἱ διάφοροι ἐργασίαι δι' ὧν ἡ τροφή μεταβάλλεται εἰς αἷμα, χωρὶς νὰ χρειασθῇ ἐνέργεια ζωτικὴ τοιαύτη εἰς ὁποίαν δὲν δύνανται νὰ ὑποβληθῶσιν ἀκινδύνως αἱ ἀσθενεῖς κράσεις. Οὕτως ἡ χύλωση ἥτις εἶναι ἡ δευτέρα ἐργασία τῆς πέψεως, γινομένη ἐντὸς τῶν ἐντέρων, ἀπαιτεῖ νὰ ἡρεμῇ ὁ στόμαχος, καὶ ἡ αἱματοποίησις ἢ ἡ μεταβολὴ τοῦ χυλοῦ εἰς αἷμα, ἥτις γίνεται ἐπίσης ἐντὸς τῶν ἀρμοδίων ὀργάνων, δὲν συμβιβάζεται μὲ τὴν χύλωσην ἢ τὴν πρῶτην τῶν ἐργασιῶν τούτων. Ἐὰν λοιπὸν ὁ στόμαχος βιασθῇ νὰ ἐργασθῇ κατὰ τὴν τελευταίαν περιόδον τῆς πέψεως, αἱ ἐργασίαι ἐκεῖναι, καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς ἔχουσιν ἀσθενῇ τὴν κρᾶσιν, θέλουσι διαταραχθῇ οὐσιωδῶς, ἢ καὶ ἐξ ὀλοκλήρου διακοπῇ. Περιστάσεις τινές, ἐπιταχύνουσιν τὰς ἐργασίας ταύτας, διεγείρουσι συνεχέστερον τὴν ὄρεξιν, ἐνῶ ἄλλαι προξενοῦσι τὸ ἐναντίον.

Ὅλοι γνωρίζομεν ὅτι ὁσάκις διακόψωμεν τὸ γεῦμά μας ἐπὶ ἐν μόνον τέταρτον τῆς ὥρας, ἡ ὄρεξις μας παύεται, ἀν καὶ δὲν ἐράγομεν οὐδὲ τὸ ἥμισυ ὅσον εἴχομεν ἀνάγκην. Τοῦτο δὲ συμβαίνει, καθ' ἡμᾶς, διότι ἡ βρώσις ἤρχισεν ἤδη νὰ λαμβάνῃ τὰς τροποποιήσεις ἐκεῖνης αἵτινες δὲν συμβιβάζονται μὲ τὴν ἐνέργειαν τοῦ στομάχου καὶ μὲ τὴν πείναν.

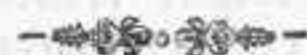
Τὸ αἶσθημα τῆς δίψης ἀναγγέλλει τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ εἰσαγάγῃ τις ἐντὸς αὐτοῦ ποσότητά τινα ὑγροῦ διὰ νὰ ἀναπληρώσῃ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀπώλεσε τὸ σῶμα κατὰ τὰς διαφόρους αὐτοῦ ἐργασίας, ἢ διὰ ν' αὐξήσῃ τὴν δύναμιν τῆς διαλύσεως τῶν βρωμάτων. Ἰδοὺ διὰ τί ὁ ὑπέρμετρος ἰδρῶς καὶ ἡ ξηροφαγία αὐξάνουσιν ἐπίσης τὴν δίψαν. Τινὲς ἀποδίδουσι τὸ αἶσθημα τοῦτο εἰς τὸν λάρυγγα· ἀλλ' ἀπατώνται διότι πολλάκις, ἡ μὲν γλῶσσα ὑπάρχει ξηρὰ καὶ ἀκόμωτος,

ἡ δὲ δίψα μετρία, ἐνῶ ἄλλοτε εἶναι ἀκατάσχετος ἀν καὶ τὸ στόμα εἶναι πλῆρες σπύλου.

Ὅλοι οἱ ἰατροὶ θεωροῦσιν ἀναγκαῖον τὸ νὰ τακτοποιηθῇ καὶ ἡ ὥρα καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν γευμάτων. Ἡ τακτοποίησις αὕτη προμηθεύει πρὸς τοὺς ἔχοντας ἀδύνατον τὸν στόμαχον τὴν εὐκολίαν τοῦ νὰ χωνεύωσι μεγαλητέρα ποσότητα τροφῆς, καὶ τοὺς προφυλάττει ἀπὸ τὰς νόσους τὰς ὁποίας γεννᾷ ἡ ἀτελής χώνευσις· διότι ὁ στόμαχος ἐρεθίζεται ὅχι μόνον ἀπὸ τὰ ἀναγκαῖα βρώματα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἐξιν. Ἡ περιοδικὴ ἐπάνοδος τῆς πείνης καὶ τῆς δίψης ἔχει ἀναμφιδόλως σχέσιν καὶ πρὸς τὴν ἀτονίαν, καὶ πρὸς ἄλλας περιοδικὰς ἐξεις τοῦ βίου· καὶ ἐὰν δὲν καταπαύσωμεν τὴν πείναν, μετρώγοντες τὴν προσδωρισμένην ὥραν, αὕτη ἐξαλείφεται μόνη, καὶ δὲν ἐπανερχεται εἰμὴ τὴν προσεχῇ ὁρισμένην ὥραν. Ἐπειδὴ δὲ αἱ περίοδοι αὗται πρέπει νὰ ᾖναι διαφορετικαὶ κατὰ τὰς περιστάσεις ἐκάστου, ἀνάγκη νὰ προστρέχωμεν ἐνίοτε καὶ εἰς πλείωτερα γεύματα, ποτὲ ὁμοῦ οἱ χωνεύοντες δυσκόλως καὶ οἱ φιλάσθενοι ἐξ ἡμῶν.

Εἶναι ἀναντίρρητον ὅτι τὰ γεύματα συμφέρει νὰ γίνωνται τακτικῶς καθ' ὥρας ῥητάς· ἀλλὰ πόσα καθ' ἡμέραν; Περὶ τούτου εἶναι ἰσως ἀδύνατον νὰ παραδεχθῶμεν κανόνα γενικόν· οἱ μὲν χωνεύουσιν ἐντὸς τριῶν ὥρῶν, οἱ δὲ ἐντὸς τεσσάρων, ἄλλοι ἐντὸς πέντε, καὶ ἄλλοι ἐντὸς ἑξ. ἔπεται λοιπὸν ὅτι τὸ μεταξὺ τοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ ἄλλου γεύματος διάστημα πρέπει νὰ ὁρισθῇ κατὰ τὰς περιστάσεις ταύτας, ὥστε οὔτε νὰ φορτίζεται ὁ στόμαχος, οὔτε νὰ μένῃ κενός. Ὁ Κέλσιος παραγγέλλει τοῖς ὑγιεῖς νὰ τρώγωσι δις τῆς ἡμέρας, καὶ ὁ Σαγκτώριος λέγει ὅτι τὸ σῶμα εἶναι βαρύτερον ὅταν τρώγῃ τις ἐξ λίτραι συγχρόνως, ἢ ὅταν τὰς τρώγῃ τρεῖς φορές, καὶ ὅτι ὅστις γεύεται ἅπαξ τῆς ἡμέρας, ἀκολουθεῖ σύστημα ὁποῖον θέλει ἀποδῇ ἐπὶ τέλους βλαπτικόν.

Ἐν γέ.αι νομίζομεν ὅτι ὅλοι ὅσοι ἀτκοῦσι τὸ σῶμα, δύνανται νὰ γεύωνται τρεῖς τῆς ἡμέρας.

ΣΤΡΟΥΘΟΚΑΜΗΛΟΣ.

—o—

Ὁ Στρουθοκάμηλος ἢ ἡ Στρουθοκάμηλος ὠνομάσθη οὕτω, διότι εἶναι τὸ μέγιστον τῶν γνωστῶν ὀρνέων, ἔχων τράχηλον καὶ πόδας ὑψηλοὺς ὡς τῆς καμήλου, καὶ ὕψος 7 καὶ 8 ποδῶν. Ἀνάγεται δὲ εἰς τὴν τάξιν τῶν ἐρπετῶν πτηνῶν, ὡς τὰ ὀνομάζει ἡ Γραφή, ὅτε ἀπαγορεύει τὸ νὰ τρώγωσιν αὐτὸν οἱ Ἑβραῖοι καθὼ ἀκάθαρτον. (*)

Καὶ ἡ μὲν κεφαλή του εἶναι μικρὰ, φαλακρὰ καὶ τυλώδης πρὸς τὴν κορυφήν, τὸ δὲ ῥάμφος εὐθύ, βραχὺ καὶ συμπεπισμένον, τὰ ὦτα τριχωτὰ ἔσθαι, οἱ ὀφθαλμοὶ μεγάλοι καὶ ζωηροί, ὁ τράχηλος λεπτός.

(*) Δεύτερον. Κεφ. ΙΔ'. 15-20.

τῶν περίπου ποδῶν μῆκος ἔχων, αἱ πτέρυγες μικραί καὶ δυσανάλογοι πρὸς τὸ λοιπὸν τοῦ σώματος, ἡ οὐρά κατεσκευασμένη ὡς τὰ πτερὰ, αἱ κνήμιαι περικυκλωμέναι ὑπὸ δέρματος παχέως καὶ λεπιδωτοῦ, καὶ αἱ πόδες εὐρωστοὶ καὶ δίχηλοι. Ὅλον δὲ τὸ σῶμα, πλὴν τῶν μηρῶν καὶ τοῦ ὑποκάτω τῶν πτερόγων, καλύπτονται ὑπὸ πτερῶν ὁμοιάζοντων μᾶλλον τὰς τρίχας τῶν μαστορόρων ζώων. Καὶ οἱ μὲν ἄρρενες ἔχουσι τὰ πτερὰ μαῦρα μεμιγμένα καὶ μετὰ τινῶν λευκοραίων καὶ λευκὰ τὰ μεγάλα πτερὰ τῶν πτερόγων καὶ τῶν οὐρῶν, αἱ δὲ θήλειαι ὑαρά τερόχρωα, καὶ μαῦρα κατὰ τὴν οὐράν καὶ τὰς πτέρυγας.

ρωπαϊκοῖς ζωολογικοῖς κήποις στρουθοκάμηλοι ψεύδουσι τὴν ἀξίωσιν ταύτην.

Ἡ φωνὴ τῶν ἀκούεται σπχνίως· καὶ ἄλλοι μὲν λέγουσιν ὅτι ὁμοιάζει γογγυσμὸν, ἄλλοι δὲ βρυχηθμὸν λέοντος, ἥττον ὅμως δυνατόν καὶ βραχύτερον ἢ τοῦ ἄρρενος εἶναι βροντωδεστέρα τῆς τοῦ θήλεος.

Εἶναι δὲ νοήμονες, χειροῦθεις, φιλέρωτες, μηδέποτε ἐπιτιθέμενοι ἀλλ' ἀμυνόμενοι διὰ τῆς φυγῆς.

Τὰ ὡά των εἶναι ὑπέρογκα, ἐπωάζουσι δὲ αὐτὰ, κατὰ μὲν τὰ θερμὰ κλίματα, ἐντὸς τῆς ἡμέρας, κατὰ δὲ τὰ ψυχρότερα, καθήμενοι ἐπ' αὐτῶν, καὶ ὑπερασπιζόμενοι αὐτὰ μετὰ πολλῆς γενναιότητος.

Οἱ Ῥωμαῖοι ὑπερηγάπων τὸ κρέας τῶν στρουθοκα-

Στρουθοκάμηλος.

Τὸ χαρακτηριστικώτερον προσὸν τοῦ στρουθοκάμηλου εἶναι ἡ ταχύτης τοῦ δρόμου του· διότι δὲν πέταται, ἀλλ' ἀνοίγων τὰ πτερὰ, τρέχει ταχύτερον παντὸς ἄλλου ζώου. Ἐν τῇ Ἀραβίᾳ μάλιστα καὶ τῇ Ἀφρικῇ ὅπου κατοικεῖ διαιτῶμενος ἐν μέσῳ ἐρημιῶν, πολλοί, ἀναβαίνοντες αὐτὸν, ὁδοιποροῦσιν, ἐπειδὴ ἐκτιθεσθῶνται εὐκόλως. Ἐν δὲ τοῖς Παρισίοις, πλησίον τῶν ἐν τοῖς Ἑλυσίοις ἱπποδρομείων, συνεστάθησαν πρὸ τινῶν ἐτῶν καὶ στρουθοκαμηλοδρόμικα.

Ἐκ τῶν αἰσθήσεων του ἡ μὲν ἀκοὴ καὶ ἡ ὄρασις εἶναι ὀξύταται, ἀμβλύταται δὲ ἡ ὀσφρησις καὶ ἡ γεῦσις. Ἰδοὺ διατί καταπίνει ἀδιακρίτως πᾶν τὸ προστυχόν, καὶ χόρτον, καὶ οὐσίας ζωτικὰς, καὶ λίθους καὶ σίδηρον, καὶ χαλκόν, καὶ μόλυβδον. Οἱ Ἀραβες ἀξιούσιν ὅτι δὲν πίνει πώποτε ὕδωρ, ἀλλ' οἱ ἐν τοῖς Ἑ-

μήλων, καὶ ἄλλοτε ἐν τῇ Ἀραβίᾳ ὁλόκληροὶ λαοὶ ἐτρέφοντο δι' αὐτοῦ, καὶ ἐκκλοῦντο διὰ τοῦτο Στρουθογάγοι.

Σήμερον ὅμως οἱ Ἀραβες ἀπέχουσιν αὐτοῦ, μεταχειριζόμενοι μόνον τὸ λίπος ἀντὶ βουτύρου, καὶ ἀλειφόμενοι δι' αὐτοῦ κατὰ τινὰς νόστους.

Ἡ θήρευσις τῶν στρουθοκαμήλων γίνεται ὑπὸ ἱππέων περιφερομένων ἐπὶ πολλὰς ὥρας περὶ αὐτοῦ, ἕως οὗ κατορθώσῃ ν' ἀντικόψῃσι τὸν δρόμον των.

